

унукъ на *Великій Петаръ*, а на едно съ това, като достоинъ сынъ, достоинъ членъ на Христова та църква. Непокколебима та, смѣемъ да речемъ, хладнокрѣвна та твърдость Царя и Воина, мысль та за важны те, нѣкоги толко тешки обязанности Монарха, които Той свято изпълняваше въ продълженіе то скоро на тридесетолѣтно то управление съ Государство то, найпослѣ нѣжна та любовь къ ближнему и камъ велико то Негово Домо-чадіе, Россія, сливаше ся въ тья торжественны минуты въ едно — всѣ превосходящее, всѣ обѣмлющее и освѣщающее чувство вѣры. Той безтрепетно гледаше на смъртно то приближеніе, защо то знаеше, чи е само то пѣть камъ истинный-атъ животъ. Негова та душа не-смущаваха нити помышленія та за ради оныя що оставяше, се едно мили те на Негово то сърдце, за Супруга та Му, за дѣца та Му, за дѣца та на Неговы те дѣца *) и за отечество то. Сѣщо така Той знаеше, кому ги оставя; знаеше, чи съ тѣхъ ще да бѣде благо-дать та на Небесный-атъ Промысль и Негова та память на дѣла та и примѣры те. Тья минуты, кои то ще безъ сомнѣніе секій съ насъ да нарече торжественны, бѣха вѣчь отъ части описаны въ наши те и иностранны те газеты. Но, какво то ния що казахме, въ скорбы те за ради изгубены те отъ насъ на тоя свѣтъ, вѣрно и дѣйствително отдѣхновение намираме ния, като обрѣщаме мысли те си камъ тѣхъ, въ душевно то состояніе на тѣхно то качество, на кое то ся ния съ насла-

*) Унучы.